

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-1417/2025-19

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, sudac toga suda Nikola Raguz kao sudac pojedinac u pravnoj stvari tužiteljice Jasne Komljenović, OIB 10022897803, iz Strmca, Platana 16, zastupane po punomoćniku Stipi Vuletiću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, sa sjedištem u Zagrebu, Slavenska avenija 6, zastupanog po punomoćnici Mariji Vujasin, odvjetnici u OD Kožul & Petrinović iz Zagreba, poradi ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave 2. lipnja 2026. godine, u nazočnosti zamjenika punomoćnika tuženika Petra Barbira, odvjetnika i u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 10. srpnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se ništavom odredba sadržana u članku 5. st. 1 Ugovora o kreditu br. 016-700/2005 sa Sporazumom radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od dana 26. travnja 2005. godine koji su sklopili tužitelj Jasna Komljenović, kao korisnik kredita i tuženik ADDIKO BANK d.d., kao kreditor, a koja glasi:

“ Prije isplate kredita odbijaju se jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,90 % (nula cijelih devedeset posto) maksimalno 7.500,00 HRK (sedam tisuća pet sto HRK)“, pa stoga navedena odredba ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovorenih strana.

II Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., platiti tužitelju Jasni Komljenović iznos od 536,08 eura s zateznom kamatom tekućom od 30. travnja 2005. godine do isplate te naknaditi trošak parničnog postupka od 1.204,64 eura, s zateznim kamatama od 10. srpnja 2026. godine do isplate, sve po stopi određenoj čl.1. Uredbe o visini stope zateznih kamata do 31. prosinca 2007. godine, od 1. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za

referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, te od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvoga kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena i od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 26. veljače 2025. godine tvrdi da je s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu br. 016-700/2005 dana 26. travnja 2005.g. na iznos od 93.700,00 CHF. Dana 19.01.2016. sklopljen je aneks uz ugovor o kreditu broj: 016-700/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine. Navedeni kredit isplaćen je tužitelju dana 29.04.2005. godine. Ugovor o kreditu je sklopljen s namjenom stambeni kredit. Ugovorom o kreditu je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 93.700,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju Banke za devize na dan dospijeca, odnosno na dan plaćanja. Tužitelj se obavezao isti iznos kredita, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama vratiti u vrijeme i na način utvrđen istim Ugovorom. Ugovorne strane ugovorile su kako se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Banke za devize na dan dospijeca, odnosno na dan plaćanja. Ugovorne strane su člankom 5.st.1 Ugovora o kreditu ugovorile troškove obrade kredita u iznosu od 0,90 %, koji se odbijaju jednokratno prije isplate kredita. Tužitelj je predmetni kredit sklopio kao potrošač, te se radi o potrošačkom ugovoru o kreditu (ugovoru o potrošačkom zajmu) sukladno čl. 3. toč. 1. u svezi s čl. 56. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003- dalje u tekstu ZZP/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključivanja predmetnog ugovora, obzirom da kredit nije namijenjen poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti tužitelja. U odnosu na trošak obrade kredita koji se naplaćuje prije isplate kredita, a u odnosu na ništetnost navedene odredbe tužitelj ističe da je odredbom čl. 295. ZOO propisano da su opći uvjeti Ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Odredbom čl. 269. ZOO propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva dok je u čl. 270. ZOO propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Nastavno, tužitelj ističe da je u vrijeme zaključenja Ugovora na snazi bio ZZP/03, koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se

ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, u st. 2. propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, dok je čl. 87. st. 1. ZPP propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava. Tužitelj napominje da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne, odnosno po principu –uzmi ili ostavi. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prije isplate kredita platiti kreditoru troškove obrade, jednokratnu u iznosu od 0,90 % od iznosa odobrenog kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedeni trošak obrade kredita niti zašto je baš određena u tom iznosu. S obzirom na navedeno jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom ugovoru po prirodi stvari ni ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornim odredbama ugovora. Tužitelj ponavlja da je potrošač u smislu odredbe čl. 3. ZPP, odnosno fizička osoba koja navedeni Ugovor o kreditu nije sklopio u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema pravnih znanja koja su potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koja je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu pristupila u okviru svoje djelatnosti. Tužitelj ističe da tuženik navedenim troškovima nije pokrio niti troškove likvidnosti, a niti nemogućnost plasiranja kredita na tržište, niti da je pretrpio štetu, već tužitelj smatra da se u konkretnom slučaju radi o uračunavanju kamata protivno čl. 1024. st. 4. ZOO-a. Tužitelj nadalje ističe kako je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik budući da isti ugovor ima njegovu brojčanu oznaku, te stranke o spornim odredbama nisu posebno pregovarale, a tome u prilog ide i okolnost što je tuženik sam sebi ostavio na dispoziciju i slobodu određivanje visine naknada bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Iako je odredba čl. 5. st. 1 ugovora o kreditu lako uočljiva jer je ista pisana istom veličinom slova kao i ostale ugovorne odredbe, ali nije jasna, jer se izričito ne navodi o kojim uvjetima se radi već se paušalno navodi da se korisnik obvezuje prije isplate kredita platiti banci troškove obrade, ali se ne navodi na što se točno taj trošak odnosi, što se tim troškom pokriva te ostale parametre kako bi potrošač mogao donijeti konkretnu odluku prilikom sklapanja ugovora, te samim time ista odredba nije lako razumljiva prosječnom potrošaču, a to iz razloga jer iznos visine naknade nije naznačen u samom ugovoru. Tužitelj ističe da ništetnost spornih odredaba članka 5. st. 1 ugovora o kreditu proizlazi iz činjenice da tuženik u vezi istih nije pojedinačno pregovarao s tužiteljem, što je suprotno odredbi članka 81. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača (2003. godine) odnosno čl. 96. st. 1. i 2. novog Zakona o zaštiti potrošača kojom je propisano, a tužitelj to ovdje ponavlja, da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra NEPOŠTENOM, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, pogotovo ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Prema odredbi članka 87. stavka 1. ZPP-a nepoštena ugovorna odredba je ništava. Također tužitelj smatra da je sporna ugovorna odredba čl. 5. st. 1 ugovora o

kreditu prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, te je i zbog toga sporna odredba ništava u smislu odredbe članka 87. stavka 1. ZZP-a. Vrhovni sud Republike Hrvatske je dana 5. studenog 2020. godine na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske donio zaključak, posl.br. Su IV – 308/2020, toč. 8., cit: “ Ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe članka 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.” Tužitelj ponavlja da se o spornim ugovornim odredbama nije posebno pregovaralo te tužitelj nikako nije mogao utjecati na njihov sadržaj. Navedeno se ima analogno primijeniti i na ugovornu odredbu vezanu za naknadu za obradu kredita. U odnosu na samu visinu tužbenog zahtjeva s osnove nezakonito naplaćenih troškova obrade kredita iz priložene dokumentacije je razvidno da je tužitelj s osnove navedenih troškova isplatio tuženiku iznos od 0,90 % iznosa kredita odnosno 4039,12 Kn / 536,08 Eura . Navedeno je osobito razvidno iz Potvrde koju je tuženik izdao tužitelju dana 27.12.2024.godine i Isplatnog naloga od dana 29.4.2005.godine gdje se izrijekom navodi kako je plaćena navedeni troškovi upravo u utuženom iznosu i to 0,90 % od iznosa kredita odnosno 4.036,12 Kn / 536,08 Eura. Naime, na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. zauzeto je pravno shvaćanje prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog govora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tužena vrati ono što je stekla temeljem ništetnih odredbi ugovora, a kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti sporne odredbe ugovora, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost. Tužitelj smatra da je iz materijalnih dokaza razvidna nespornost visine tužbenog zahtjeva, međutim tužitelj predlaže, opreza radi, izvođenje financijskog vještačenja na okolnost kolike je troškove tužitelj isplatio tuženika prije isplate kredita dana 29.04.2005. temeljem čl. 5. st.1 Ugovora o kreditu. Na navedenu okolnost tužitelj se poziva i na odluke Vrhovnog suda RH br. Rev-673/23, Rev-1035/2024, Revd-1601/24 i Revd-1974/2023. Stoga zahtijeva:

"Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 5. st. 1 Ugovora o kreditu br. 016-700/2005 sa Sporazumom radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od dana 26.04.2005.g. koji su sklopili tužitelj Jasna Komljenović, Platana br. 16, Strmec, OIB 10022897803, kao korisnik kredita i tuženik ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB 14036333877 kao kreditor, a koja glasi:

“ Prije isplate kredita odbijaju se jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,90 % (nula cijelih devedeset posto) maksimalno 7.500,00 HRK (sedam tisuća pet sto HRK)“, pa stoga navedena odredba ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovorenih strana.

Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB 14036333877 isplatiti tužitelju Jasni Komljenović, Platana br. 16, Strmec, OIB 10022897803 u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe iznos od 536,08 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 30.04.2005. godine pa do isplate koja se za razdoblje do 31. prosinca 2007. određenoj čl. 1. čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po kamatnoj

stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, te za razdoblje od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi, koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 30. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe tužitelju naknadi parnični trošak uzrokovan ovom parnicom sa zakonskom zateznom kamatom sukladno Zakonu o obveznim odnosima i Zakonu o zateznim kamatama tekućom od dana presuđenja do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke."

2. Tuženiku odgovoru na tužbu od 4. travnja 2025. godine u cijelosti osporava osnovu tužbenog zahtjeva. Tuženik osporava potrošačko svojstvo Ugovora o kreditu. Svojstvo potrošača se ne presumira te je na tužitelju teret dokaza da sporni Ugovor o kreditu nije sklopio u poslovne već privatne svrhe. Tužitelj u tužbi ističe navodnu ništetnost odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu na temelju koje je tuženik imao pravo naplatiti naknadu za obradu kredita. Ugovorna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu broj: 016-700/2005 sa Sporazumom radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 26. travnja 2005.g. (dalje: Ugovor o kreditu) na temelju koje je tuženik naplatio naknadu za obradu kredita jasno je i razumljivo sastavljena te je tužitelj mogao procijeniti ekonomske i pravne posljedice koje iz sporne ugovorne odredbe za njega proizlaze. Spornom odredbom se na nedvojben način predviđa pravo tuženika i obveza tužitelja jednokratno podmiriti takve troškove u iznosu od 0,90 %, a tužitelj je u trenutku sklapanja ugovora znao da će morati platiti naknadu i koliko ta naknada iznosi, kako ne spori ni samom tužbom i kako je uostalom potvrdio potpisom na Ugovoru o kreditu. Uostalom, sporna naknada je i prije sklapanja Ugovora o kreditu bila javno objavljena u Tarifi naknada tuženika te je upravo ta naknada sadržana u Ugovoru o kreditu. Sporna je odredba jasno i razumljivo sastavljena tako da je svaki prosječan potrošač mogao razumjeti. Ukoliko pak tužitelju nije bilo jasno što i koliko plaća na temelju odredbe o naknadi za obradu kredita bio je dužan od djelatnika banke tražiti pojašnjenja i sukladno načelu

savjesnosti i poštenja koje obvezuje obje ugovorne strane da prilikom sklapanja ugovora postupaju na način koji je pravičan, iskren, transparentan i u duhu poštovanja međusobnih prava i interesa. Tuženik ističe i to da načelo transparentnosti, kako ga predviđa Direktiva 93/13 EEZ, ne zahtijeva da se konkretni troškovi povezani s konkretnim uslugama pa tako i sa uslugama obrade kredita prikažu na način na koji to insinuira tužitelj, odnosno da tuženik detaljno navede što čini troškove obrade kredita. Tako se uostalom navodi i u presudi Suda EU2, cit.:

„...prodavatelj robe ili pružatelj usluge nije obavezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje na temelju ugovornih odredbi snosi potrošač, kao što su to „provizija“ ili „početna naknada.“ Polazeći od naprijed navedenog, za zaključiti je da je sporna ugovorna odredba jasna i razumljiva. Tužitelj je razumno morao shvatiti prirodu usluge obrade kredita, a osim toga razumjeti da ne postoji preklapanje ove naknade s drugim naknadama ili uslugama koje se u okviru Ugovora o kreditu naplaćuju. Pravna priroda ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita i njezine financijske posljedice za tužitelja nisu se promijenile od trenutka sklapanja Ugovora o kreditu, a kod prosječnog potrošača koji je uredno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću i koji je sklapanjem Ugovora o kreditu pristao na naplatu troškova obrade kredita koji su u tom trenutku određeno bili navedeni (1,25 %) moralo je postojati shvaćanje njegovih obveza i gospodarskih posljedica ugovorne odredbe kojom su ti troškovi predviđeni.

Da tužitelj razumije značaj koji sporna odredba ima u svom uobičajenom shvaćanju proizlazi i iz samih navoda tužbe kojima tužitelj pokušava osporiti tu ugovornu odredbu ističući primjerice da bi troškovi obrade kredita ulazili u opis radnog mjesta kreditnog referenta, odnosno zaposlenika tuženika. Tuženik ističe da članak 5. stavak 1. točka (g) Direktive 2008/48 EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ (dalje: Direktiva 2008/48 EZ), u kojoj su navedene informacije koje se prije sklapanja ugovora trebaju pružiti potrošaču i njezin članak 10. stavak 2. točka (g), koji sadržava informacije koje moraju biti jasno i sažeto definirane, predviđaju obvezu informiranja potrošača o „ukupnom iznosu koji plaća potrošač“, koji je u članku 3. točki (h) Direktive 2008/48 definiran kao „zbroj ukupnog iznosa kredita i ukupnih troškova kredita za potrošača“. U tim odredbama nije predviđena obveza informiranja o nekamatnim troškovima kredita ili metodi njihova izračuna. Zakonom o zaštiti potrošača kao ni Zakonom o potrošačkom kreditiranju u koji su implementirane odredbe navedene direktive nisu propisane obveze informiranja različite od onih navedenih u citiranim odredbama Direktive 2008/48. Odredbom čl. 5. st. 1. točka (i) Zakona o potrošačkom kreditiranju propisuje se da informacije koje pravodobno treba pružiti potrošaču sadrže, cit. „...sve druge naknade koje proizlaze iz ugovora o kreditu te uvjete prema kojima se te naknade smiju mijenjati.“ Slijedom navedenog, nisu osnovani navodi tužitelja da bi sporna ugovorna odredba bila nejasna i da nije bila ugovorena u dobroj vjeri. Dakle, na ocjenu poštenosti u ovoj pravnoj stvari sporne ugovorne odredbe, ne mogu se primijeniti zaključci iz predmetne presude Suda EU, iz razloga što Zakonom o zaštiti potrošača niti kojim drugim propisom Republike Hrvatske citirani uvjet, niti tomu sličan uvjet, nije predviđen, odnosno hrvatskim nacionalnim zakonodavstvom takav uvjet nije propisan. Konačno se ističe da naplata naknade za obradu kredita, a kako to ne spori ni sam tužitelj, nije zabranjena niti jednim propisom koji se može primijeniti na ugovorni odnos među strankama. Sporna ugovorna odredba nije protivna Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ni moralu društva zbog čega nema razloga da se ocijeni nepoštenom u smislu odredbi čl. Zakona o obveznim odnosima niti kojeg drugog

zakona. Štoviše, sporna ugovorna odredba je uobičajena u bankarskom poslovanju i ista je obuhvaćena pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošača“ u smislu čl. 3. Direktive 2008/48 EZ³, a koja ne sadržava nikakvo ograničenje u pogledu vrste ili opravdanja. Člankom 3. točkom (g) direktive definiraju se „ukupni troškovi kredita za potrošača“ na način da oni obuhvaćaju troškove, uključujući i kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju troškova na koje se potrošače može obvezati u okviru ugovora o kreditu. Direktiva 2008/48 EZ ne sadržava ni odredbe koje uređuju ograničenje troškova kredita ili njihovu raspodjelu na trgovca i potrošača.. Slijedom navedenog, može se zaključiti da je tuženiku dopušteno obvezati potrošača na naplatu troškova u vezi s gospodarskom djelatnošću tuženika, kao što su troškovi infrastrukture ili osoblja, kako je to nesporno potvrđeno i u praksi Suda EU⁴. S obzirom na naprijed navedeno, u konkretnom slučaju ne postoje pretpostavke na temelju kojih bi se sporna ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom. Tuženik nadalje ističe da sama činjenica da je tuženik napisao Ugovor o kreditu i dao ga tužitelju na potpis ne znači da bi u konkretnom slučaju bilo riječi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru. U konkretnom slučaju, ugovorne strane su prije sklapanja Ugovora o kreditu pregovarale i postigle suglasnost volja o sadržaju ugovornih odredbi koje se odnose na:

- namjenu kredita (posebna namjena – stambeni, adaptacijski, auto i sl. ili nenamjenski);
 - visinu iznosa kredita;
 - valutu uz koju je kredit vezan;
 - rok otplate kredita;
 - način otplate kredita (otplata u anuitetima ili u ratama);
 - dospjeće otplate kredita (mjesečno, kvartalno, polugodišnje, jednokratno);
 - početak s otplatom kredita;
 - vrstu kamatne stope (promjenjiva ili fiksna);
 - visinu kamatne stope (ovisno o statusu klijenta, primanju redovnih prihoda preko transakcijskog računa u banci);
 - instrumente osiguranja plaćanja (sudužnik i/ili jamac, založno pravo na predmetnoj i/ili zamjenskoj nekretnini – ovisno o dostatnoj vrijednosti i pravnom statusu nekretnine, polica osiguranja života i sl.).
- Kada bi se iz predmetnog Ugovora o kreditu eliminirale sve gore navedene odredbe, ugovora uopće ne bi bilo. Sukladno navedenom, razvidno je kako je upravo tužitelj taj koji je, u bitnom, odredio sadržaj ugovora jer se radi o odrazu njegovih potreba i mogućnosti. Ugovor o kreditu prema tome nije unaprijed formulirani ugovor, a teret dokaza o suprotnom je na tužitelju. Tužitelj je u odnosu na svaku ugovornu odredbu, pa tako i na spornu ugovornu odredbu, imao stvarnu mogućnost utjecati, odnosno pregovarati o njezinom sadržaju, a radnik tuženika pojasnio je tužitelju značenje sporne ugovorne odredbe. Uzimajući u obzir definiciju prosječnog potrošača⁵, za naglasiti je i da je tužitelj imao obvezu pažljivo pročitati svaku ugovornu odredbu, tražiti odgovarajuća pojašnjenja ako mu je nešto bilo nejasno ili nerazumljivo, i tek nakon toga donijeti odluku o prihvatljivosti iste ili zatražiti odgovarajuću izmjenu. Konačno, sve da se u ovom postupku i utvrdi da se o spornoj odredbi nije pregovaralo, navedeno još uvijek ne znači da je ugovorna odredba nepoštena s obzirom da se za njezinu eventualnu nepoštenost moraju ispuniti i daljnji zahtjevi, a to su neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, koja mora biti znatna i postojati na strani potrošača, suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Utvrđenje da se o spornoj odredbi nije pregovaralo, ima za posljedicu tek zaključak da sporna ugovorna odredba nije izuzeta od testa nepoštenosti, a ne i to da je ugovorna odredba ništetna. Navedene pretpostavke

međutim nisu ispunjene, kako je obrazloženo ranije. Tuženik ističe prigovor zastare s obzirom da ništetnost nastaje ex tunc, od trenutka sklapanja ugovora. Zaključno, ističe se da je tuženik prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao savjesno i u dobroj vjeri, zbog čega tužitelj nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe, sve kad bi njegov zahtjev i bio osnovan, što tuženik u cijelosti osporava. U skladu s navedenim je i pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda RH6 cit.: "Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva." Slijedom navedenoga, predlaže se Naslovnom sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja te obvezati tužitelja da naknadi tuženiku troškove postupka sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koju određuje čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, u roku od petnaest dana od dana donošenja presude do isplate.

3, Sud je proveo dokaz uvidom u ugovor o kreditu, s dodatkom, promet po kreditu tuženikovu potvrdu od 27. prosinca 2024. godine, isplatni nalog od 29. travnja 2005. godine, tuženikovu odluku o n naknadama za usluge, preslušao tužitelja, nije proveo računovodstveno vještačenje, jer je visina tužbenog zahtjeva neprijeporna.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Nije prijeporno da su parnične stranke sklopile ugovor o kreditu 26. travnja 2005. godine na 93.700,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženikovom na dan korištenja kredita, uz kamatnu stopu od 4,95% godišnje, i otplaćuje u mjesečnim anuitetima u CHF po istom tečaju na dan dospelosti, uz jednokratne troškove obrade od 0,90%, maksimalno 7.500,00 kn koji se odbija prije isplate kredita, a dodatkom od 19. siječnja 2016. je provedena konverzija, što je i utvrđeno uvidom u ove isprave, dočim, je uvidom u tuženikovu potvrdu od 27. prosinca 2024. godine utvrđeno da je tuženik tužitelju naplatio 29. travnja 2005. godine ovu naknadu od 4.039,12 kn, a kod prijevremenog zatvaranja kredita 31. ožujka 2016. godine nije naplaćena nikakva naknada, dočim je uvidom u isplatni nalog od 29. travnja 2005. godine utvrđeno da je tuženik isplatio kreditni iznos tužitelju, uz prethodno umanjenje od 4.036,12 kn na ime ove naknade za obradu kredita.

6. Ovdje treba primijeniti odredbe čl.81, 82, 85, 86. i 87. te 89. i 90. Zakona o zaštiti potrošača, (NN 96/03), a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora.

7. Glede ništenosti ugovorne odredbe čl. 5.1, pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Su IV-308/2020 od 5. studenog 2020. godine jest da je ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl.49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo a presudom Europskog suda za ljudska prava u spojenim predmetima C-229/19 i C-289/19 je utvrđeno da odredbe Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da odredba sadržana u aleatornom ugovoru sklopljenom između prodavatelja robe i pružatelja

usluga i potrošača, kao što se to ugovori o leasingu dionica, mora smatrati nepoštenom ako se s obzirom na okolnosti sklapanja predmetnog ugovora i uzimajući u obzir datum njegova sklapanja tom odredbom može tijekom njegova ispunjavanja prouzročiti znatnija neravnoteža u pravima i obvezama stranaka, i to čak i u slučaju ako bi ta neravnoteža nastupila samo ako bi se ostvarile određene okolnosti ili ako bi navedena odredba u drugim okolnostima mogla čak koristiti potrošaču te u tim okolnostima je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri je li odredba kojom se unaprijed utvrđuje prednost koju prodavatelj robe ili pružatelj usluga ostvaruje u slučaju prijevremenog raskida ugovora o kreditu mogla prouzročiti takvu neravnotežu od trenutka sklapanja navedenog ugovora, uzimajući u obzir okolnosti sklapanja ugovora, kao i da odredbe ove Direktive treba tumačiti na način da se prodavatelj robe ili pružatelj usluga, koji je kao prodavatelj potrošaču nametnuo ugovornu odredbu koju je nacionalni sud, kada se ugovor može održati na snazi bez te ugovorne odredbe proglasio nepoštenom i posljedično ništetnom ne može pozivati na zakonsku naknadu štete predviđenu dispozitivnom odredbom nacionalnog prava koja bi bila primjenjiva da ne postoji navedena ugovorna odredba. Tako i Ustavni sud Republike Hrvatske, U-III-323/22 od 13. srpnja 2023. godine, kao i Vrhovni sud Republike Hrvatske Rev-634/2024 i Rev-1420/2024. Također presudom Suda EU od 23. travnja 2026. broj C-744/24 je utvrđeno stajalište da se u ukupni iznos kredita ni iznos povlačenja kredita ne može uključiti ni jedan iznos namijenjen podmirenju obveza ugovorenih na temelju tog ugovora o kreditu poput administrativnih troškova i naknada bilo koje vrste koje potrošač mora platiti, a upravo iz tuženikova isplatnog naloga od 29. travnja 2005. godine je razvidno da je ova naknada naplaćena iz ugovorene svote kredita.

8. Po ocjeni ovoga suda isto stajalište vrijedi i za ugovornu odredbu o naknadi za sklapanje tj obradbu kredita, prihvaćajući tužiteljev iskaz u tom dijelu kao životan i uvjerljiv da s njim tuženik nije pregovarao o ovoj naknadi već je dobio unaprijed pripremljen ugovor s tuženikove strane, uzevši u obzir njegovo zvanje i zanimanje u vrijeme sklapanja ugovora tj. bio je diplomirani inženjer sigurnosti i radio u ministarstvu obrane te je tako utvrđeno da je tuženik unaprijed sastavio ugovor, što i nije prijeporno te se o njemu nije pregovaralo posebice o ovoj ugovornoj odredbi o naknadi te tužitelju te odredbe nisu bile ni protumačene, niti je mogao utjecati na njih.

9. Odredbom čl. 13. Zakona o obveznim odnosima (NN 55/91-88/01) je propisano da je zabranjeno ostvarivanje prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Čl.18, st. 3. istog Zakona je propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan se suzdržati od postupka kojim bi se otežalo ispunjenje obveze drugog sudionika, u ostvarivanju svog prava.

10. U odnosu na čl. 5.1. ugovora o kreditu tj. o naknadi za sklapanje tj obradbu samog kredita, sud ocjenjuje da je i ova ugovorna odredba ništava, budući se o njoj nije pregovaralo te je suprotna navedenim načelima obveznoga prava, zbog čega tužitelj nije ni mogao utjecati na sadržaj ove ugovorne odredbe niti njenu visinu, sve prihvaćajući njegov iskaz kao životan i uvjerljiv zbog prethodno obrazloženih razloga, a to primjenom odredbe čl.87.st.1. Zakona o zaštiti potrošača u svezi s odredbom čl. 103, st. 1. Zakona o obveznim odnosima pa primjenom odredbe čl. 104, st. 1. istog Zakona svaka je ugovorna strana dužna vratiti drugoj što je primila na osnovi takvog ugovora, a na osnovi odredbe čl. 105, st. 2. istog Zakona ništavost neke odredbe ugovora ne povlači ništavost ugovora, ako on može opstati bez ništave

odredbe i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučna pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, koje pretpostavke nisu ispunjene u ovom slučaju jer ugovorena naknada nije bila uvjet ugovora a niti je po tužiteljevom iskazu bila odlučna pobuda već mu je trebao kredit kojeg će moći otplatiti. Sve i da su ispunjene odredbe čl. 105, st.1. Zakona o obveznim odnosima, već da je riječ o odlučnoj pobudi zbog koje je ugovor sklopljen, opet treba primijeniti odredbu čl. 105, st.2. istog Zakona budući je posebnim propisom tj. Zakonom o zaštiti potrošača ustanovljena ništavost upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje. Također odredba čl. 107, st.2. Zakona o obveznim odnosima se ne primjenjuje, premda je ugovor u cijelosti ispunjen prije utuženja tj. 2016. godine prijevremenom otplatom, jer uzrok ništavosti nije bila zabrana manjeg značenja tj. ovdje je riječ o tuženikovom postupanju suprotno načelu savjesnosti i poštenja što je osnovno pravilo obveznih odnosa, a u svezi s odredbom čl. 87. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača. Budući je zakonski pojam ništavost, sud ga je rabio i u izjeci presude. Što se tiče tuženikovog pozivanja na odluku o naknadama za usluge koju primjenjuju njegovi službenici za odobravanje kredita građanima, istima nije navedeno da su službenici tuženikovi dužni i obvezni objašnjavati korisnicima kredita sadržaj ugovornih odredbi o naknadama, a niti je tuženik dokazao bilo kojim dokazom da je pregovarao s tužiteljem o ovoj naknadi.

11. Slijedom toga je sud i prihvatio tužbeni zahtjev iz točke 1.

12. Prigovor zastare u odnosu na ovu naknadu nije osnovan primjenom pravnog shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su- IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. godine. Naime, kako je ova odredba utvrđena ništavom, sukladno odredbi čl. 103, st.1. Zakona o obveznim odnosima to primjenom odredbe čl.104, st.1. istog Zakona je tuženik dužan vratiti isto što je naplatio na ime tih naknada. Stoga se na ovo vraćanje primjenjuje opći zastarni rok od pet godina po odredbi čl. 371, st.1. Zakona o obveznim odnosima te počinje teći od pravomoćnosti ove presude.

13. S obzirom na tužiteljevo zvanje i zanimanje u vrijeme sklapanja ugovora kako je prethodno obrazloženo te da mu je kredit trebao radi kupnje stana za osobne potrebe, kako iskazuje, a sud prihvaća taj dio iskaza kao sukladan ugovorenoj namjeni kredita, sud ocjenjuje da je tužitelj u to vrijeme bio potrošač, po odredbi čl. 3, st. 1. toč.1. Zakona o zaštiti potrošača, a tuženik nije dokazao drugačije premda je na njemu dokazni teret.

14. Visina tužbenog zahtjeva nije prijeporna kao ni tijek zateznih kamata, kao na ročištu 10. listopada 2025. godine.

15. Zatezne kamate teku od prvog dana nakon plaćanja same naknade kao dana dospelosti sve po stopi određenoj odredbom čl. 1. Uredbe o visini stope zateznih kamata i čl. 29.st.2. i 8. Zakona o obveznim odnosima uz uvećanje od pet tj. tri postotna boda jer nije riječ o trgovačkom ugovoru, a na parbeni trošak teku po odredbi čl.151.st.3. Zakona o parničnom postupku.

16. Na osnovi odredbe čl.154. st.1. Zakona o parničnom postupku , primjenom tbr 7, 8. i 9. OT je sud tužitelju dosudio trošak odvjetničkog zastupanja i to za tužbu i podnesak 28.5.2025. te ročišta 10.1.2025. i 5.3.2026. godine po 200,00 svaki, ročište za objavu 100,00 eura, što je 900,00 eura ukupno uz PDV od 225,00 eura, sudsku

pristojbu na tužbu 26,55 eura i presudu 53,09 eura, što je ukupno 1.204,64 eura, a trošak ročišta 2.6.2026. i podneska 9.3.2026. nisu priznati, jer ih je tužitelj uzrokovao svojim skrivljenim postupanjem, tj. nije uz tužbu dostavio ugovor o kreditu, premda ga je predložio kao dokaz.

U Zagrebu, dana 10. srpnja 2026. godine

Sudac
Nikola Raguz

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Županijskom sudu u roku 15 dana od uručenja prijepisa. Žalba se podnosi putem ovoga suda.

DNA:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088a-7dc43**

Kontrolni broj: **0599d-5cfe3-3b78f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.